

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **S. A.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. MV-147214-7/SO-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 12. 2016, č. j. MV-147214-7/SO-2016, se ruší a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 16 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Petra Václavka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 8. 2016, č. j. OAM-5731-22/DP-2016, a toto rozhodnutí potvrdila. Napadeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání, podanou dne 1. 3. 2016, a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodloužil, neboť žalobce přestal splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území.
2. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že správní orgán prvního stupně při posuzování žádosti žalobce vycházel z jím doložených náležitostí a dále z informací z veřejně dostupných zdrojů. Správní orgán provedl výslech účastníka řízení a z jeho výpovědi byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti, na základě kterých bylo možné přistoupit k vydání meritorního rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně podle žalované využil všech dostupných prostředků, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Námitky žalobce, které se vztahují k výkonu závislé práce, žalovaná považuje za nedůvodné, neboť správní orgán zamítl žádost žalobce z důvodu absence pracovního povolení, nikoli z důvodu výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah. K tvrzení, že z důvodu jazykové bariéry nelze od žalobce požadovat, aby dokonale rozlišoval nuance a odborné právní termíny, žalovaná uvedla, že žalobce měl v průběhu výslechu možnost nechat si otázky tlumočnickem upřesnit či vysvětlit, což však neučinil. Žalobce byl rovněž seznámen s obsahem protokolu, nežádal o jeho doplnění a vše stvrdil svým podpisem. Žalovaná nepřisvědčila ani námitce, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně zabýval přiměřeností dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je toho názoru, že žalobce ve společnosti Ellisie, s.r.o. vykonával funkci jednatele, avšak vyjma úkolů vyplývajících z funkce jednatele vykonával rovněž práci z předmětu činnosti této společnosti, ke které byl dle § 89 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) povinen mít povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce. Komise dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území spočívající v tom, že neměl v rozporu se zákonem pro svoji činnost ve společnosti Ellisie, s.r.o. povolení k zaměstnání.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil a aby žalované uložil povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení.
4. Předně nesouhlasí se závěrem žalované, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území. Namítal, že správní orgány dovozovaly své závěry pouze z výslechu, přičemž žalovaná se s touto námitkou vypořádala nedostatečně. S poukazem na rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, č. j. MV-76243-6/SO-2016, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaný pod č. 3027/2014 Sb. NSS, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2014, č. j. 30 A 18/2014-80 (všechna

v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), žalobce namítal, že dotaz úřadu práce a kontrola obchodního rejstříku neposkytují dostatečně zjištěný skutkový stav nad rámec tvrzení uvedených žalobcem během výslechu. Připouští, že účastníci řízení jsou povinni označovat důkazy na podporu svých tvrzení, avšak stejně tak je závazná pro správní orgán povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Citovaná rozhodnutí lze podle názoru žalobce aplikovat na tento případ, neboť podstatou rozhodnutí není, že se jedná o výkon závislé práce, ale že při popisu činností a právních vztahů vycházel správní orgán toliko z výslechu účastníka řízení, tedy v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

5. Žalobce namítal rovněž porušení § 57 správního řádu, neboť otázka výkonu závislé práce a nelegální práce je předběžnou otázkou, o které nejsou správní orgán prvního stupně ani žalovaná oprávněni rozhodovat. Výkon nelegální práce je správním deliktem a činění závěru o spáchání správního deliktu je dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu vyňato ze záležitostí, o nichž správní orgán může činit vlastní úsudek. Správní řízení o tomto deliktu však nebylo do dne podání žaloby ani zahájeno, proto správní orgán prvního stupně ani žalovaná nebyli oprávněni závěry o výkonu nelegální práce, tedy správního deliktu, učinit. Podle žalobce tedy není možné, aby výkon nelegální práce byl důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
6. Dále žalobce namítal, že přítomnost tlumočníka u výslechu nic nemění na tom, že žalobce na některé otázky odpovídal zcela či částečně česky. Český jazyk ovládá na komunikační úrovni, avšak nelze po něm jako po cizinci požadovat, aby dokonale rozlišoval nuance a odborné právní termíny v právně a interpretačně náročných záležitostech.
7. Konečně žalobce namítal i porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu spočívající v ignorování námitek žalobce proti úvahám správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně přiměřenost dopadu rozhodnutí odůvodnil naprosto nedostatečně. Výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž se správní orgán musí zabývat všemi faktory zde uvedenými. Nemůže tedy obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních. Podle žalobce je nepřípustné, aby správní orgán prvního stupně nepřiměřenost dopadů rozhodnutí odvozoval od pobytového statusu družky žalobce, jejíž žádost o povolení k dlouhodobému pobytu byla sice v době vydání prvostupňového rozhodnutí zamítnuta, ale nepravomocně. Stejně tak žalobce nesouhlasí se závěrem, že nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu, pokud napadeným rozhodnutím nedochází k zákazu pobytu. Poukazuje na problematickou situaci ohledně tzv. Visa pointu, lhůt, které Ministerstvo vnitra má pro vyřízení případných žádostí o pobyt, a které není schopno dodržet. Žalobce je ztrátou povolení k dlouhodobému pobytu *de facto* donucen vycestovat do země původu a vzhledem k uvedenému je pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což bude mít značné důsledky pro jeho sociální vazby v České republice.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně při posuzování žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vycházel

z náležitostí doložených žalobcem a dále z informací z veřejně dostupných zdrojů. Správní orgán provedl výslech účastníka řízení a z jeho výpovědi byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti, na základě kterých bylo možné přistoupit k vydání meritorního rozhodnutí. Ačkoliv žalobce tvrdil, že pracovníci úřadu práce jemu a jeho družce vysvětlili, že pracovní povolení nepotřebují, žalovaná nepovažuje uvedené sdělení na dostatečně prokazující, neboť jej žalobce neprokázal žádnými důkazy. Žalovaná má za to, že správní orgán prvního stupně využil všech dostupných prostředků, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zdůraznila, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu absence pracovního povolení dle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, nikoli z důvodu výkonu závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah dle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, kterým žalobce argumentuje. Komise je oprávněna autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech závažného narušení veřejného pořádku cizincem. Schopnost rozeznat, že nastaly určité okolnosti, které zákon spojuje s určitými následky, musí být vlastní každému adresátovi právní normy a není k tomu třeba autoritativní rozhodnutí o právech a povinnostech adresátů. Ačkoli žalovaná není orgánem kompetentním k posouzení a následnému rozhodnutí, zda došlo ke správnímu deliktu dle zákona o zaměstnanosti, je orgánem plně kompetentním k učinění závěru, že žalobce vykonává práci bez povolení k zaměstnání. Na podporu své argumentace žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Ads 1/2014-47. Uvedla, že i když v případě společnosti Ellisie, s.r.o. se jedná o společnost pouze se dvěma společníky, nic to nemění na závěru, že práce bez platného povolení k zaměstnání je nežádoucím jevem, který je sankcionován správním vyhoštěním cizince až na dobu 5 let. Co se týče námitky ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, žalovaná uvedla, že přiměřeností rozhodnutí se správní orgán prvního stupně dostatečně zabýval. Zdůraznila, že správní řízení je ovládáno dispoziční zásadou. Pokud žalobce věděl o určitých skutečnostech, které by ovlivnily úvahu správních orgánů, týkajících se přiměřenosti rozhodnutí, měl tyto sdělit v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Vzhledem k jednání žalobce má žalovaná za to, že zájem státu a společnosti na tom, aby byla žalobci jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta, převažuje nad zájmem žalobce na zachování jeho dosavadního soukromého a rodinného života na území České republiky. K tomu dodala, že žalobci není zakazován pobyt na území České republiky a nic mu tedy nebrání přicestovat na území České republiky na základě pozvání nebo podat na zastupitelském úřadu České republiky v zemi původu novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

9. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

10. V rámci nařízeného jednání zástupce žalobce zopakoval podstatné důvody podané žaloby a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil. Žalovaný se z jednání před soudem omluvil a odkázal na své vyjádření k žalobě. Soud provedl k důkazu zástupcem žalobce předložené rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2017, č. j. MV-152105-6/SO-2016, kterým bylo zrušeno předchozí prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu.

V. Posouzení věci soudem

11. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
12. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území spočívající v tom, že žalobce nad rámec povinností vyplývajících z funkce jednatele vykonával úkoly vyplývající z předmětu činnosti společnosti Ellisie, s.r.o., aniž by mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, tedy vykonával nelegální práci.
13. Pokud žalobce namítal, že si správní orgány uzurpovaly pravomoc, která jim nepřísluší, když posuzovaly otázku, zda se jedná o výkon nelegální práce, tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalobci lze přisvědčit v tom, že správnímu orgánu prvního stupně ani žalované nepříslušelo rozhodovat v oblasti správního trestání a autoritativně postihovat nelegální práci, v daném případě však nebylo rozhodováno o správním deliktu spočívajícím v nelegální práci. Správní orgány nebyly kompetentní k rozhodnutí, zda došlo ke spáchání správního deliktu, jsou však orgány plně kompetentními k učinění závěru, že žalobce vykonával práci bez povolení k zaměstnání. Pokud výkon práce bez povolení k zaměstnání současně naplňuje definici nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, nelze správním orgánům vytýkat, že tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí konstatovaly.
14. Soud nepřisvědčil ani námitkám, v nichž žalobce odkazoval na judikaturu týkající se posouzení výkonu závislé práce, neboť žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta z důvodu výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, nikoli z důvodu výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Žalobcem citovaná judikatura tedy není na projednávanou věc aplikovatelná.
15. Soud však přisvědčil námitce, že správní orgány aplikovaly zákonná ustanovení nesprávným a na konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem, pokud dospěly k závěru, že v případě žalobce byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území. Vycházel přitom ze svého právního názoru, který vyjádřil v obdobných věcech týkajících se rovněž zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. V rozsudcích ze dne 4. 9. 2018, č. j. 29 A 159/2016-93, a ze dne 26. 10. 2018, č. j. 29 A 212/2016-67, se Krajský soud v Brně ztotožnil s námitkami vůči nesprávné interpretaci neurčitého právního pojmu jiné závažné překážky (která měla za důsledek subsumpci neodpovídajícího jednání pod tento neurčitý právní pojem) a vůči nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Krajský soud v Brně dále vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2019, č. j. 4 Azs 375/2018 – 33, který zamítl kasační stížnost žalované proti poslední shora citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně. Senát 30 A zdejšího soudu se rovněž ztotožnil s hodnocením právně a skutkově téměř shodné věci, rozhodované zdejším soudem senátem 29 A pod sp. zn. 29 A 13/2017 (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 29 A 13/2017).
16. Relevantním ustanovením, které bylo ve věci aplikováno, je § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který v důsledku systematické interpretace zákona dopadá i na řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Podle tohoto ustanovení Ministerstvo vnitra dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu cizinci

neprodloží, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

17. Soud po prostudování spisového materiálu konstatuje, že důkazem pro závěr o výkonu nelegální práce byl především výslech žalobce provedený dne 26. 4. 2016. Z výslechu žalobce vyplynulo, že je jednatelem společnosti Ellisie, s.r.o., další jednatelekou je jeho družka E. V., přičemž žádné jiné osoby pro danou společnost nepracují. Společnost se věnuje ruský mluvícím turistům, kterým nabízí průvodcovské služby v Čechách, Německu, Rakousku a severní Itálii prostřednictvím internetových stránek, které žalobce sám vytvořil. Žalobce také fotí a dělá videa, která vkládá na internetové stránky, facebook, twitter apod. Plánuje trasy po zajímavých historických místech a s turisty je poté navštěvuje. Činnosti v turistickém ruchu se oba jednatele věnují od roku 2012. Společně vybírají nový okruh, který poté navštíví, nafotí a fotografie vloží na webové stránky.
18. Správní orgán prvního stupně na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že žalobce uvedenou činností plní úkoly v předmětu činnosti společnosti, k čemuž mu však nebylo vydáno povolení k zaměstnání od úřadu práce. Žalobce se tedy podle názoru správního orgánu prvního stupně dopouštěl výkonu nelegální práce, což bylo posouzeno jako jiná závažná překážka v pobytu cizince na území České republiky představující důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. S tímto závěrem se soud neztotožnil.
19. Předně je třeba zdůraznit, že žalobce žádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z titulu výkonu funkce jednatele společnosti Ellisie, s.r.o., přičemž správními orgány nebylo zpochybněno, že žalobce tento účel pobytu plní a skutečně podniká – od roku 2008 je jednatelem a společníkem této společnosti. Za výkon funkce jednatele pobírá žalobce odměnu ve výši 6 000 Kč měsíčně.
20. Soud si je vědom, že *jiná závažná překážka* je neurčitým právním pojmem, a přezkum soudu je v této souvislosti do určité míry omezený. Provádění výkladu tohoto pojmu však klade na správní orgány zvýšené nároky. Soud je toho názoru, že v tomto řízení došlo ze strany správních orgánů k pochybení, jelikož nevyhodnotily řádně veškeré skutečnosti, které vyšly najevo v souvislosti s nelegálním zaměstnáním žalobkyně a nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností.
21. Dle názoru soudu se správní orgány spokojily s indiciemi o existenci nelegální práce žalobce, přičemž tato činnost měla svá specifika, která správní orgány opomněly zvážit. Správní orgány jako dominantní zohlednily skutečnost, že žalobce vedle povinností jednatele společnosti Ellisie, s.r.o. vykonával i práci spadající do předmětu činnosti této společnosti, k níž neměl vydané povolení k zaměstnání. Soud přitom zastává názor, že v daném případě bylo na místě klást vyšší důraz na skutečnost, že žalobce zcela v souladu s povolením dlouhodobého pobytu řádně plnil funkci statutárního orgánu společnosti Ellisie, s.r.o. (což ostatně správní orgány ve svých rozhodnutích potvrdily) a z titulu této funkce plnil všechny související povinnosti. Za takové situace nemohl převážit „formalistický“ přístup správních orgánů, které při interpretaci pojmu *jiné závažné překážky* nezohlednily dostatečně výše uvedené okolnosti. Správní orgány se ohledně výkonu nelegální práce v podstatě spokojily s výpovědí žalobce o činnostech, které pro uvedenou společnost vykonává, aniž by dále pátraly po skutečné existenci nelegální práce. Je třeba zdůraznit, že údajná nelegální práce žalobce nebyl nijak sankcionován ze strany

orgánů inspekce práce. V řízení rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce za činnost vykonávanou nad rámec jednatelské činnosti pobíral odměnu.

22. Soud nezpochybňuje obecný názor Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Ads 1/2014-47, publikovaný pod č. 3134/2014 Sb. NSS), že „*smyslem ust. § 89 zákona o zaměstnanosti je zamezit obcházení zákona, tj. zamezit cizincům, aby prostřednictvím těchto forem činností (plněním úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby) vykonávali práci bez povolení k zaměstnání*“, a že „[z] hlediska státní politiky zaměstnanosti je zcela legitimní chránit trh práce před nežádoucími jevy spočívajícími v účelovém zakládání obchodních společností o velkém počtu společníků – cizinců, s cílem vyhnout se povinnosti získat pro zaměstnání na území ČR povolení“; v nyní posuzovaném případě se však dle skutečností, které dosud vyšly najevo, o obcházení zákona ani o účelově založenou společnost s velkým počtem společníků či jednatelů nejednalo. V případě žalobce šlo o společnost se dvěma jednatelem, která nemá žádné jiné zaměstnance a kde veškeré úkoly vyplývající z předmětu činnosti (průvodcovskou činnost a činnost s tím související) vykonávají právě tito dva jednatele.
23. Soud nesnižuje závažnost a protiprávnost jednání, které po formální stránce naplňuje znaky nelegální práce (žalobce vykonával činnost vyplývající z předmětu činnosti obchodní společnosti, ačkoliv neměl vydané povolení k zaměstnání), má ovšem za to, že v posuzovaném případě po zvážení všech relevantních okolností nebylo možné bez dalšího dospět k závěru, že se jedná o jednání takové intenzity, aby byl naplněn pojem *jiná závažná překážka*, která by znemožňovala možnost prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nutnost zvažovat různou intenzitu nelegální práce vyplývá například z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017-47. Přestože zákon o pobytu cizinců považuje výkon nelegální práce za důvod ke správnímu vyhoštění, nelze ani v tomto případě odhlížet od konkrétní intenzity a závažnosti daného jednání ve vztahu k ukládanému opatření.
24. Jak již soud zdůraznil, povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno za účelem podnikání/účasti v právnické osobě a z tohoto důvodu žádal i o jeho prodloužení. V řízení bylo zjištěno, že funkci jednatele žalobce skutečně plní. To, že vedle povinností jednatele žalobce vykonával i práci, která je předmětem činnosti této společnosti (spravování internetových stránek apod.), nelze v případě společnosti, která nemá žádné další zaměstnance a veškerá činnost je vykonávána samotnými jednatelem, považovat bez dalších bližších úvah příslušných správních orgánů za natolik dominantní, že by toto jednání mohlo naplnit pojem jiné závažné překážky pobytu na území České republiky. Zásadní skutečností v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu naopak bylo, že žalobce řádně vykonával funkci jednatele. Správní orgány nadto v průběhu dokazování nijak neprokázaly, že by žalobce kromě odměny za práci jednatele pobíral v relevantní době další odměnu, resp. že by existovaly jiné důkazy svědčící závěru o nelegálním výkonu závislé práce. Za situace, kdy správní orgány dostatečně neprokázaly, že by se žalobce dopouštěl nelegálního výkonu práce, není z povahy věci možné uvažovat ani o vzniku jiné závažné překážky pobytu. Pokud shromážděné podklady řízení neosvědčují závěr, že by se žalobce dopouštěl nelegálního výkonu práce, nemůže obstát ani hodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného života žalobce, neboť zamítnutí žádosti v daném případě vůbec nebylo namístě (viz odst. [13] a [14] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2019, č. j. 4 Azs 375/2018 – 33).

VI. Závěr a náklady řízení

25. Z uvedených důvodů nemůže z pohledu přezkumu zákonnosti žalobou napadené rozhodnutí žalované obstát. Soud jej proto zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „s.ř.s.“). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu vysloveném v tomto rozsudku (viz ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna advokáta žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast zástupce žalobce u jednání před soudem) a tři režijní paušály, a to ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a 3×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě). Celkem tedy byla žalobci vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 16 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 2. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu